

## 22. jun. 1842

### FAKTA

Dato:  
22. jun. 1842

Sidetal:  
Dagbog A, side 36

Dagbogens placering:  
Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:  
Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit  
Liv, København 1967, s. 80-81; Jesper  
Svenningsen (red.): Seks år af et liv.  
Johan Thomas Lundbye – Dagbøger  
om tro, skæbne, kunst og kærlighed,  
København 2018, s. 86-87

### TRANSSKRIFTION

22 Juny

Det er sjældent at jeg klager over Veiret; naar Solen skinner glemmer jeg strax, det har regnet, men idag er det lidt bedrøveligt. Jeg gik tidligt ud for ret at være flittig og strax, da jeg kom til Kitnæs,<sup>1</sup> Klinten, hvor jeg maler, begyndte det at regne og har siden holdt trolig ved; da jeg kom hjem igjen hertil Færgegaarden var Skovgaard<sup>2</sup> gaaet i Seng, fordi han frøs, det saae ogsaa noget kjedeligt ud; er han kun ikke syg. – Forleden da vi gik hertil standsede vi paa en Bro over en Aa og saae ned i Vandet; snart fik vi Øie paa en Igle, der af al Magt stred mod Strømmen, den bugtede sin slimede sorte Krop det bedste den kunde, men forgjæves, Vandet førte den ganske roligt med sig udad mod Fjorden, og havde den ikke faaet det lykkelige Indfald at gaae lidt tilside, hvor Strømmen ikke var saa stærk, var den gaaet tilsøes, hvor det bedske Saltvand vel havde gjort Ende paa den. Den sorte slimede Ven lignede et Menneske, der saaledes arbejder mod Strømmen, den troede maaske ogsaa den var en Kæmper for den gode Sag, og at den vandt, den saae maaskee slet ikke at den Retning den vilde modarbejde førte den med sig. Den opnaaede Intet og forstod ikke at føre sig Omstændighederne til Nytte. Denne sorte slimede Ven lignede mig selv, heller ikke jeg tilfredsstilles af den Retning Massen tager, heller ikke jeg følger [overstreget: den] villig Strømmen, forstaaer ikke Tiden og lever derfor ofte i den svundne, skjøndt jeg erkjender, at vi bør leve [overstreget: i] |med| vore Samtidige, tit maa Hovedet sige Ja og Hjertet Nei! Skulde mit Maal være Hjernespind, min Stræben hen i Veir og Vind? jeg er dog forsaavidt lykkelig, at jeg seer ikke at Mængden river mig med, jeg troer dog at eie Noget, som er mit Eget, men naar jeg ret tænker efter, svinder det rigtignok ind saaledes at jeg ikke engang nu er istand til at nævne det; men det gjælder saaledes at komme paa det Rene med sig selv, at man veed, hvad der er erhvervet ved egen Tænkning egen Erfaring, det er dog det vi naturligst og bedst ere istand til at stride for, og selv om det kun bliver et Par Korn, da er det dog af dem at vor Livsvirksomhed skal udvikle sig. –

– – – Jeg savner min lange Bog, i den tegner jeg dog helst – – –

Den lange Steendæmning løber ud til Færgen lige for mig, Frederikssund ligger ovre paa den anden Side Fjorden, over det hele strømmer de deilige Regndraaber, klare som Diamanter ned – jeg priser Koen dernede i Engen den gaaer ufortrødent om i Tøierslaget og afgnaver Græsset, det maa ogsaa være en Lykke at kunne undvære Klæder i saadant Veir, naar Skindet skal være vaadt. Det pidsker lige stærkt – nu lidt Tobak, ikke en Bog er her, og ingen Plads havde jeg, jeg kan da troe den lange var den første, der kom paa Tale.

---

<sup>1</sup> Kignæs.

**KILDER TIL  
DANSK  
KUNSTHISTORIE**

NY CARLSBERGFONDET

<sup>2</sup> Malerkammeraten P.C. Skovgaard (1817-1875).

36. 22/11/1797

Det er sjældent at jeg klager over Veint, naar Salen skinner glommer i Strag, det har  
regnet, men idag er det lidt bedøveligt. Jeg gik tidligt ud for ned at være færdig  
og strag, da jeg kom til Kisten, klæder jeg mig, begynder det at regne og  
der siden holdt halvt ved; da jeg kom hjem i egen kiste, Færgegaarden var  
Kæmpen gaet; Seng, færd, han færd, det saae ogsaa meget kjædeligt ind,  
er han kom ikke sig. Forleden da jeg gik hertil stansede en paa en Baa  
over en Ra og saae ned i Vandet, snart fik vi Paa paa en Fald, der af  
al Maagt stod med Strømmen, den finkede sin elendige sorte Brog det bedste  
den kunde, men forgydes, Navnet fik den ganske veligt med sig, ikke  
med Fjorden, og kaldte den ikke paa det lykkelige Puffeld at gaad lidt til sig.  
Da den Strømmen ikke var saa stærk, var den gaet til søs, naar det bedste  
Saltvand sel havde gik end paa den. Den sorte elendige Ven lignede et  
Menneske, der saaledes arbejdede med Strømmen, den tredje maaste ogsaa  
den var en Kæmper for den gode Sag, og at den vandt, den saae maaste  
slet ikke at den Retning den vilde medarbejde fik den med sig. Den opnaaede  
færd og forstod ikke at færd sig Anstændighedene til Nytte. Denne sorte sh.  
med Ven lignede mig selv, heller ikke jeg til færd stilles af den Retning  
Massen tage, heller ikke jeg følger den vilde Strømmen, forstaer ikke Færd  
og lever derfor ofte i den søvne, skjøndt jeg erkjender, at vi her leve i vore  
samtidige, til maas forældret sig. Far og forfædret Mii! Skulle mit Maal  
vare tilgængeligt, min Stræben her: Vind og Vind? Jeg er dog færd nært  
lykkelig, at jeg sees ikke at Mængden naar mig med, jeg traer dog at ere  
Maal, som er mit Eget, men naar jeg net tænker ofte, erinder det at stignet  
ind seendes at jeg ikke engang nu er istand til at naa det, men det dog  
gjælder saaledes at komme paa det Næste med sig selv, at man ved, hvad det  
er erhaevet ved egen Tænkning egen Erfaring, det er dog det vi maa  
og bedst ere istand til at strides for, og selv om det kom bliues et Par  
Aar, da er det dog af dem at vor Lids virksomhed skal vides ikke sig.  
— — — — —  
Jeg savner min lange Dag, i den tegner jeg dog helst — — —  
Den lange Aftendæmning løber ud til i Engen ligger mig, Frederiks søn  
ligger over paa den anden Side Fjorden, naar det hele Strømmen de deilige  
Stjerner saaber, belæse som Diamanter med — — — — —  
Jeg priser Haen dannede i Engen  
den gaar ufortrødent om i Tilværelset og afgraver Græsset, det maas  
ogsaa vore en Lykke at kunne andvare Måden i sandt Veit, naar  
Skindet skal være vaadt. Det vindes lige stærkt mit lidt Tobaks, ikke en Dag  
er her, og ingen Paa's haade jeg kender tror den lamp var den første, der kom paa Taler